

ΠΑΡΩΡΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΚΚΑ
1198

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησάμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024, ΕΤΟΣ 74^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1041 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

*Ὁνομαστήρια Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου*

Ἔκδοση βιβλίου Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου: «Σύνοψη τῆς Χριστιανικῆς Ζωῆς»

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔχει ἤδη ἐτοιμασθεῖ πρὸς ἐκτύπωσιν τὸ βιβλίο τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (+1985), μὲ τὸν τίτλο: «Σύνοψη τῆς Χριστιανικῆς Ζωῆς».

Σὲ τριάντα σύντομα Κεφάλαια παρουσιάζονται μὲ τρόπο συνοπτικὸ καὶ περιεκτικὸ πολὺ ἐνδιαφέροντα θέματα, τὰ ὁποῖα βοηθοῦν τὸν ἀναγνώστη νὰ εἰσέλθῃ στὸν τρόπο βιώσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Ἡ ἀληθινὴ Χριστιανικὴ ζωὴ δὲν εἶναι κάτι τὸ θεωρητικὸ καὶ ἰδεολογικὸ, ἀλλὰ ἓνας συγκεκριμένος τρόπος ζωῆς, ἓνα πρόγραμμα ζωῆς πού περιλαμβάνει κάθε πτυχὴ τῆς καθημερινότητος τοῦ ἀνθρώπου, προκειμένου νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τύχει τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη συνδυάζεται ἄριστα μὲ τὴν ὀρθόδοξη ζωὴ, μὲ τὸ ὀρθόδοξο ἦθος καὶ ἐπίσης, ὅπου χρειάζεται, ἀντιμετωπίζονται ἄλλα συστήματα ἠθικὰ καὶ φιλοσοφικά, μὲ τρόπο συγκριτικὸ καὶ ἀπολογητικὸ. Θέματα μεγάλης πνευματικῆς σημασίας ἀναπτύσσονται μὲ τρόπο ἐξαιρετικὸ, ἀπευθυνόμενα στοὺς νέους στὴν ἡλικία πιστοῦς, ἀλλὰ καὶ σὲ μεγαλυτέρους, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη. Τὸ βιβλίο ἀποτελεῖ πολὺ καλὸ κατηχητικὸ, ἐκπαιδευτικὸ καὶ

ἱεραποστολικὸ βοήθημα.

Ὁ σύγχρονος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, Ἀσκητῆς καὶ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης Φιλάρετος τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἔγραψε τὸ ἔργο αὐτὸ ὡς νέος Ἱερομόναχος, προπολεμικά, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν νεότητα, γιὰ τὴν ὁποῖαν φρόντιζε μὲ μεγάλη ἔμφαση. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἁγιασμένη γραφίδα του, τὸ ὁποῖο μεταφράσθηκε σὲ πολλὰ γλῶσσες, διατηρεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐπικαιρότητά του ἀμείωτη μέχρι σήμερα. Παρουσιάζεται δὲ γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἑλληνικά, σὲ μετάφραση ἀπὸ τὸ ρωσικὸ πρωτότυπο.

Πρόκειται γιὰ καλαίσθητη ἔκδοση, μὲ ἔγχρωμο ἐξώφυλλο καὶ ἐσωτερικὰ διχρωμία, 152 σελίδων, σχήματος 14×21 ἐκ., ἡ ὁποία θὰ διατίθεται-διανέμεται δωρεάν, ὡς ἐλάχιστη πνευματικὴ ἐλεημοσύνη καὶ φιλανθρωπία. Ἀποτελεῖ ἔκδοση τοῦ νεοσύστατου Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Γεδεών Τυρνάβου» τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος καὶ ἀποβλέπει στὴν πνευματικὴ ἐνημέρωση καὶ βοήθεια ὅσων θὰ ἀναγνώσουν τὸ ἔργο μὲ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ βιβλίο δύναται νὰ ἀναγνωσθεῖ σὲ ἠλεκτρονικὴ μορφή.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

**Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ίεράς Συνόδου
3ης / 16ης Ιουλίου 2024**

Τὴν Τρίτην, 03/16 Ιουλίου 2024, συνήλθεν διὰ τηλεδιασκέψεως εἰς δεκάτην τετάρτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῇ ἑτέρων ἑπτὰ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Εγένετο ἀποτίμησις τῆς Συνοδικῆς Ἐκδηλώσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.
2. Ὁ Σεβασμ. Δημητριάδος ἐνημέρωσε τὴν Ίεράν Σύνοδον περὶ τῆς προσφάτου ἐπισκέψεως αὐτοῦ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἔκαμε ἀναφορὰν περὶ τῶν συζητηθέντων εἰς τὴν πρόσφατον συνεδρίαν τῆς Ίεράς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Ἀμερικῆς.
3. Εγένετο ἡ ἀνασύνθεσις τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων καὶ Ἐπιτροπῶν.
4. Ἀνευῶθησαν αἱ Τοποτηρητεῖαι τῶν χηρεουσῶν Ἐπαρχιῶν.
5. Ἡ Ίερά Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερά τινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Ὁ Συνοδικὸς Ἑσπερινὸς
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου**

Τὴν Παρασκευή, 29-06/12-07-2024, τὸ ἑσπέρας πραγματοποιήθηκε ὁ Συνοδικὸς Ἑσπερινὸς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Παλαιοῦ Φαλήρου.

Στὸν Ἑσπερινὸν χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος συγχοροστατούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Δημητριάδος κ. Φωτίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου

Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, πραγματοποιήθηκε ἑόρτιος ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Ἱερολογιωτάτου Διακόνου π. Χρυσοστόμου μὲ θέμα «Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ».

Τέλος δὲ, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετέφερε τὶς εὐχῆς καὶ πατρικῆς εὐλογίης τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ ἐπίσης ἔκανε τὶς δέουσες εὐχαριστίες.

«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ»

Ὁμιλία Ἱεροδιακόνου π. Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδη κατὰ τὸν μεθέορτο Ἑσπερινὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

Ι. Ν. Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Παλαιῦ Φαλήρου, 12/7/2024

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμιον Πρεσβυτέριον, Σεπτῆ Διακονία, Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐπειδὴ, ὅπως ὀρίζουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, σὲ κάθε μας νέο ἔργο εἶναι πρέπον τὸ «ἀπὸ Θεοῦ ἀρχεσθαι», θὰ ἤθελα στὴν ἀρχὴ τῆς παρουσίας ὁμιλίας νὰ ἐκφράσω ἐκ μέσης καρδίας τὶς εὐχαριστίες μου πρωτίστως πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Δωροεδότη Θεό, ζητώντας νὰ κινήσει τὴν γλῶσσα μου πρὸς λόγια οὐσίας καὶ ὄχι δυσάρεστους ἤχους ἑνός «κυμβάλου πού ἀλαλάζει». Ἐπειτα, ἀπευθύνω καρδιακὰς εὐχαριστίες πρὸς τὰ σεβάσματα Μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, γιὰ τὴν τιμὴ πού μοῦ ἐπεφύλαξαν νὰ ἐκφωνήσω λόγο γιὰ τὸν γεννήτορά μας ἐν Χριστῷ καὶ ἰδρυτῆ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, κορυφαῖο Ἀπόστολο Παῦλο. Εἶναι δὲ ἡ ἀνάθεση τῆς ὁμιλίας πρὸς ἐμένα τιμὴ, ὄχι γιὰ κάποιον ἄλλον λόγο, παρὰ διότι ἀποτελεῖ ευκαιρία νὰ διακονήσω τὴν Ἐκκλησία. Ὅποιο-δήποτε κάλεσμά γιὰ διακονία στὴν Ἐκκλησία ἀποτελεῖ γιὰ τὸν Χριστιανὸ τιμὴ, διότι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, παρατεινόμενο στοὺς αἰῶνες», καὶ, ἐπομένως, ὅταν ὁ Χριστιανὸς κηρύττει, ἱερουργεῖ, ψάλλει, καθαρίζει τὸν Ναό, ἢ, ἐν ὀλίγοις, προσφέρει τὴν ὅποια ὑπηρεσία του στὴν Ἐκκλησία, δὲν ὑπηρετεῖ ἕναν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Ὑπηρετεῖ τὸν Ἴδιο τὸν Χριστό, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ μας. Χάριν αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας, ἀρχίζω τὸ ἐγχείρημά μου, πιστεύοντας ὅτι ἡ χάρις τῆς ὑπακοῆς θὰ ἀποδώσει τὴν ἐπιθυμητὴ ὠφέλεια, παρὰ τὴν ἀδυναμία μου.

Ἀπὸ τὴν χθεσινὴ ἑσπέρα, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία προβάλλει ἐνώπιόν μας δύο ἄνθη διαλεχτὰ ἀπὸ τὸν πάντερπνο λειμῶνα τῆς· τοὺς Ἁγίους Πρωτοκορυφαίους Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλο. Μᾶς καλεῖ νὰ τοὺς τιμήσουμε καὶ νὰ εὐφρανθοῦμε ἀπὸ τὴν μεθυστικὴ εὐωδία τῶν ἀρετῶν τους, ἢ ὅποια μᾶς ταξιδεύει νοητὰ στὴν ἀρχὴ τῆς σωτηρίας μας, στοὺς Θεοβαδίστους Τόπους. Ἐκεῖ, οἱ θειότατοι Ἀπόστολοι, μὲ ἀφορμὴ τὴν μνήμη τους, μᾶς δίνουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀκούσουμε ξανά καὶ πάλι τὰ κηρύγματα πού συνοδεδυσαν τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς δημόσιας δράσης τοῦ Θεανθρώπου.

Μόλις ὁ Χριστὸς βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνη καὶ κατατρόπωσε τὸν πειρασμὸ στὴν ἔρημο, εὐθὺς ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὸν εὐαγγελισμὸ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ ἐξῆς σύντομο καὶ περιεκτικὸ κήρυγμα: «μετανοεῖτε· ἔχει φθάσει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἡ φράση αὕτη ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τοῦ κηρύγματος. Λόγος πού ἐκφωνεῖται ἀπὸ Κληρικὸ καὶ δὲν εἶναι διαποτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς μετανοίας, δηλαδὴ δὲν ὠθεῖ στὴν κατὰ Θεὸν μεταμόρφωση, μοιάζει μὲ πρόχειρο οἰκοδόμημα πού μπορεῖ στὴν ἀρχὴ νὰ προσφέρει λίγη τέρψη στὴν θεά, ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτο αεράκι γκρεμοσακίζεται καὶ πληγώνει ψυχές. Μετάνοια, λοιπόν, σημαίνει: ἀλλάζω τρόπο σκέψης. Ἡ μετάνοια δὲν εἶναι κάτι πού τὸ κάνω μία φορὰ καὶ μετὰ μπορῶ νὰ πῶ στὸν ἑαυτό μου: «Ὁραία, καὶ τώρα ἀφοῦ μετάνιωσες ψυχὴ μου, φάγε, πίε, εὐφραίνου». Ἡ μετάνοια εἶναι ἕνας διαρκὴς ἀγώνας νὰ κόψω τὸ ἀτομικὸ μου θέλημα, τὸ ὅποιο μπορεῖ νὰ λειτουργεῖ εἰς βάρος τῶν ἄλλων, καὶ νὰ ταυτίσω τὸ θέλημά μου μὲ αὐτὸ τοῦ Θεοῦ. Μὲ πιὸ ἀπλὰ λόγια, νὰ θέλω ὅ,τι θέλει ὁ Θεὸς καὶ ὁ Θεὸς νὰ θέλει ὅ,τι θέλω κι ἐγώ. Ἄν δὲ ἡ κατάστασή μου εἶναι πολὺ σοβαρὴ, μετάνοια θὰ πεῖ: ἀφήνομα στὸν Χριστὸ νὰ μὲ συντριβεῖ ὡς σκεῦος κεραμέως, ὥστε κατόπιν νὰ μὲ ἀναπλάσει ὁμορφὸ καὶ χρήσιμο. Αὐτὴ ἡ

μετάνοια ἦταν καὶ εἶναι ἡ προϋπόθεση γιὰ νὰ κατακτήσει κάποιος τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν τρίτῃ ἡμέρα ἀπὸ ὅταν ὁ Λυτρωτῆς, ὡς ἄμνος ἄφρονος κατὰ τὴν σφαγὴ, παρέδωσε τὸ πνεῦμα Του πάνω στὸν Σταυρὸ, τὸ πρῶτο κήρυγμα πού ἀκούσαν οἱ θαρραλέες καὶ πιστὲς Μυροφόρες γυναῖκες ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὅποιο ἐμελλε νὰ ἀποτελέσει τὸ ἐπίκεντρο τῆς πίστεως μας: «τί ἀναζητᾶτε τὸν Ζωντανὸ ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς; Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ!» «Ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀναστήθει, μάταιη θὰ ἦταν ἡ πίστη μας», διδάσκει ὁ τιμώμενος Παῦλος. Γιὰ αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποκαλεῖται «Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως».

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ δύο κηρύγματα, τὴν μετάνοια καὶ τὴν Ἀνάσταση, μᾶς τὰ θυμίζουν καὶ οἱ δύο Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Ὡστόσο, ἡ περίστασις, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸν ἰδρυτῆ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ ἐκτενέστερη ἀναφορὰ στὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν, Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε βίωσε τὰ δύο αὐτὰ κηρύγματα στὸν μέγιστο βαθμό.

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε μὲν τὸν Διδάσκαλο μετὰ τὴν σύλληψή Του, ἀλλὰ δὲν Τὸν πολέμησε ποτέ. Ἀμέσως

κατάλαβε τὸ λάθος του, ἐκλαψε πικρὰ καὶ παρέμεινε μὲ τοὺς Ἀποστόλους. Ὁ Παῦλος, ὅμως, καταδίωξε σκληρὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἦταν φανατικὸς Φαρισαῖος. Τὸ κήρυγμα ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸ ὅποιο μὲ τόση ἀφοσίωση ὑπηρετήσαν οἱ Ἀπόστολοι, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ ἔδαφος πού κέρδιζε ἡ νέα πίστη εἰς βάρος τῆς παλαιᾶς θρησκείας, ἐξόργιζαν τοὺς Ἰουδαίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Παῦλος. Τοὺς ἐξόργιζαν, ἀλλὰ τοὺς προκαλοῦσαν καὶ φόβο. Ἀπὸ τὸν φόβο τοὺς ὅτι ἡ παλαιὰ θρησκεία θὰ χανόταν μὲ τὴν ραγδαία διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ Ἰουδαῖοι ἐπιδόθηκαν σὲ διωγμοὺς καὶ φόνους. Βλέπουμε πῶς ἡ

ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ κατανοοῦμε ὅτι, ἀκόμη, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας ὄπλο εἶναι μόνο ἡ ἀγάπη, ἐμπνέει φόβο στοὺς ἐχθρούς τῆς, μὴ τυχόν καὶ ἀπώλεσον τὰ συμφέροντά τους. Γιὰ αὐτὸ, ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν διώκουν μὲ τὰ σύγχρονα, βέβαια, μέσα. Δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, ἀκόμη οἱ δοκησισοφιοὶ κοσμοκράτορες τοῦ σκότους δὲν ἔχουν κατανοήσει τὸ ἐξῆς ἀπλό: ὅτι ἡ Ἐκκλησία «πολεμουμένη νικᾷ», διότι «οἱ πύλες τοῦ Ἄδου δὲν θὰ τὴν καταβάλουν».

Οἱ πρώτες φορές στὴν ἱστορία πού ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου ὡς «Σαοῦλ» -κατὰ τὴν ἑβραϊκὴ του ὀνομασία- γίνονται στίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» γιὰ νὰ περιγράψουν ἀφενὸς τὴν συμμετοχὴ του στὸν λιθβολισμὸ τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου καὶ ἀφετέρου τὴν μανιώδη εἰσβολὴ του στὰ σπίτια τῶν Χριστιανῶν τοὺς ὁποίους ἐσερνε μὲ βία στὴν φυλακὴ.

Γιὰ νὰ δοῦμε, ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρίνουμε ποτὲ κανέναν, καθὼς «οἱ ἔσχατοι ἔσοντι πρώτοι», ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, «ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σώσαι» κάνει γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὴν ἀνατροπὴ τῶν ἀνθρώπων στερηοῦτων καὶ ἀναδεικνύει τὸν μεγαλύτερο διώκτη Του ὡς τὸν μεγαλύτερο κήρυκα τῆς Ἀναστάσεως Του. Πόσο πολὺ φαίνεται ὀρισμένες φορές ὅτι ἐγώ, ὁ Χριστιανός, ἀπέχω ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μου, καθὼς εἶμαι σὲ ἐπιφυλακὴ γιὰ νὰ διώξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία κάθε -κατὰ τὴν γνώμη μου- ἄσεβη. Ὁ Χριστὸς τὸν Σαοῦλ δὲν τὸν ἐδίωξε. Προτίμησε νὰ τὸν καταστήσει Θεοκηρῦκον Πρωτοστάτη καὶ Διδάσκαλο τῶν Ἐκκλη-

σιών.

Στήν οδό προς την Δαμασκό, όπου ο Παύλος πήγαινε με στόχο να φυλακίσει τους Χριστιανούς, είδε ένα εκτυφλωτικό φως και άκουσε την φωνή του Σωτήρος να του λέει:

- *Σαούλ, Σαούλ, γιατί με διώκεις;*
- *Ποιός είσαι Κύριε;*
- *Εγώ είμαι ο Ιησούς τον οποίο διώκεις, αλλά σηκω και πήγαινε στην πόλη και θα σου μνησθεί τι πρέπει να κάνεις.*

Και κάπως έτσι, μέσα σε μία στιγμή, η ψυχή του Παύλου υπέστη την μακαρία αλλοίωση. «Αυτή η αλλοίωση της δεξιάς του Υψίστου!» Με την επέμβαση του Θεού η αγριότητα μεταβλήθηκε σε αγιότητα -όχι με τρόπο μαγικό. Ο Θεός σεβάσθηκε την ελευθερία του Παύλου. Δεν τον έκανε άγιο δια της βίας. Αν ο Παύλος έγινε αυτό που τιμούμε σήμερα, έγινε διότι το θέλησε από τα βάθη της καρδιάς του. Και αν ο Χριστός του εμφανίσθηκε, του εμφανίσθηκε διότι ο Παύλος είχε, παρά το άμαρτημά του, καλή προαίρεση και αγαθή καρδιά. Αν είχε το ίδιο σκεπτικό με τους άλλους Φαρισαίους, όλη την δόξα της Αγίας Τριάδος να έβλεπε εν ουρανοίς, θα παρέμενε στην πάρωσή του, όπως τόσοι και τόσοι διαχρονικά, οι οποίοι και χίλια καλά να δούν, περιμένουν με ανυπομονησία να δούν ένα λάθος για να εκτινάξουν ό,τι πολυτιμότερο παράγει η καρδιά τους: μικρόχολο δηλητήριο. Ο Παύλος δεν ήταν σαν αυτούς, για αυτό και από διώκτης έγινε ευθύς Απόστολος, ο τελευταίος Απόστολος που κάλεσε ο Θεάνθρωπος, ξεχωριστός από τους Δώδεκα και τους Έβδομήκοντα. Ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα του Χριστού είχε συντελεσθεί. Δεν αισθάνθηκαν τόσο θάμβος οι νοερές στρατιές των Αγγέλων με τα υπόλοιπα θαύματα του Χριστού, όσο με αυτό: την ανάσταση, όχι του σώματος, αλλά της μέχρι τότε νεκρής ψυχής του Παύλου. Η μεταστροφή ενός και μόνο ανθρώπου άλλαξε την ιστορία της ανθρωπότητας. Ο Παύλος έγινε το μέγιστο πρότυπο μετανοίας και ενσάρκωσε την πιο τρανή απόδειξη ότι ο Χριστός Ανέστη! Τόσο έφτασε, να αγαπήσει τον Κύριό μας, ώστε με παρηγορία έλεγε ύστερα στους Ρωμαίους: «πιστεύω ακράδαντα ότι ούτε θάνατος, ούτε ζωή, ούτε άγγελοι, ούτε αρχές, ούτε δυνάμεις [...] ούτε κάποιο άλλο κτίσμα μπορεί να μάς χωρήσει από την αγάπη προς τον Θεό».

Τον ζήλο με τον οποίο άλλοτε ο Παύλος έδωκε την Εκκλησία του Χριστού, τον υπερδιπλασίασε για να την υπηρετήσει. Βαπτισθηκε, έλαβε τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και διδάχθηκε τα πάντα περί της αγαπημένης εκείνης φωτεινής μορφής δια της οποίας μεταμορφώθηκε η ζωή του. Μεταξύ των άλλων, θα άκουσε ο μακάριος πώς κατά την παράδοση των ιερών Μυστηρίων, λίγη ώρα πριν την προδοσία του Ιούδα, ο Χριστός είπε στους Μαθητές Του: «αν είστε φίλοι μου, έμένα να μιμνήσθε».

Του Παύλου η καρδιά καιγόταν από θείο έρωτα. Ήθελε διακαώς να ανήκει ανάμεσα στους γνησίους φίλους του Χριστού. Για αυτό, φύλαξε καλά τα λόγια αυτά, βάζοντας στόχο ζωής να γίνει μιμητής Χριστού, παρά το γεγονός ότι δεν είχε ζήσει μαζί Του.

Η μίμηση προτύπων είναι διαδικασία έμφυτη στους άνθρωπους και συνιστά έναν απλό και άπολεματικό τρόπο καλλιέργειας του χαρακτήρα και οικοδομής ενός συγκεκριμένου τρόπου ζωής, από αρχαιοτάτων χρόνων. Το ότι η μίμηση κυλάει στο αίμα μας δεν χρειάζεται μαθηματικά για να αποδειχθεί. Και έμεις όταν ήμασταν νηπια, είχαμε ως υπόδειγμα βίου τον πατέρα μας και την μάνα μας. Ο, τι βλέπαι από τους γονείς το παιδί, αυτό και πράττει, δίχως βέβαια να καταγούμε τις περιπτώσεις εξαιρέσεων. Αλλά ακόμη και στις εξαιρέσεις, αυτό που αλλάζει δεν είναι η εξαφάνιση της μίμησης, αλλά η μετατόπισή της σε άλλα πρότυπα.

Σημαντική, επίσης, είναι η χρήση της μίμησης ως τρόπο διδασκαλίας. Ιδίως στην αρχή της εκμάθησης μιās τέχνης, είναι πολύ χαρακτηριστική η φράση του δασκάλου πρὸν τον μαθητή: «θα κάνεις, ό,τι κάνω».

Και αν ο μαθητής κάνει του κεφαλιού του βασιζόμενος στην αποπλανητική του έμπνευση, τότε ακούει πάλι την φωνή του δασκάλου: «εγώ έτσι το έκανα;». Έτσι, λοιπόν, ο μαθητής οφείλει να αντιγράψει ακριβώς αυτό που βλέπει ή ακούει, μέχρι να κατακτήσει την ικανότητα να προβαίνει σε δικές του πρωτότυπες δημιουργίες. Μάλιστα -και αυτό αξίζει να το προσέξουμε ιδιαίτερώς- όσο καλύτερο είναι το πρότυπο που μιμείται ο μαθητής, τόσο καλύτερο θα είναι και το αποτέλεσμα του έργου του.

Όταν, λοιπόν, θέτουμε άποφασιστικά και συνειδητά ως στόχο ζωής την μίμηση του Χριστού, του τελείου παραδείγματος αρετής, ακόμη και αν δεν επιτύχουμε τελείως, πάντως ενδέχεται να φέρουμε ένα καλό αποτέλεσμα. Η μίμηση του Χριστού, λοιπόν, αποτελεί τον πλέον ασφαλή δρόμο για να εφαρμόσει ο Χριστιανός στη ζωή του το θέλημα του Θεού, μέχρι αυτό το Θείο θέλημα να γίνει ή ίδια του ή ζωή. Ένας άνθρωπος σαν τον Παύλο, που από παιδί αγωνιζόταν να είναι άριστος σε ό,τι άφορούσε τα κατήκοντά του απέναντι στον Θεό, όπωσδήποτε δεν θα άφηνε αναξιοποίητη την μέθοδο της μίμησης.

Αλλά πώς την κατόρθωσε; Έχοντας στον νου του την φράση του Προφήτη Δαβίδ: «προωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου διαπαντός». Πάντοτε, ο Απόστολος έβλεπε μπροστά του νοητά τον Κύριο Ιησού, άλλοτε να στέκει και να παρακολουθεί την συμπεριφορά του, άλλοτε να πράττει ο ίδιος στην θέση του διδάσκοντάς τον, άλλοτε να του παραδίδει ως μάθημα την σιωπή Του. Στις δυσκολες στιγμές έκανε ο Απόστολος εικόνα στο μυαλό του τα φοκιά Πάθη του Σωτήρος, ενώ άλλοτε ζητούσε την καθοδήγησή Του:

- *Κύριε, με χλευάζουν. Έσθ τί θα έκανες;*
- *Άκου, Παύλε τί λέει στο Εύαγγελίό μου: «ό δέ Ιησούς εσιώπα».*
- *Κύριε, με μαστιγώνουν.*
- *Θυμήσου ότι κι εγώ μαστιγώθηκα για χάρη σου.*
- *Κύριε, βλέπω άταξία και άναρχία ανάμεσα στους χριστιανούς. Τί θα έκανες;*
- *Και τό φραγγέλιο ακόμη κάποτε χρησιμοποίησα και όταν χρειασθηκε ύψωσα την φωνή μου σε όσους τις επιθυμίες τους θέλησαν να επιβάλουν στους νόμους μου.*

Μέσω αυτής της διαρκούς διαδικασίας μίμησης, και σε συνδυασμό με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, ο Παύλος σχημάτισε «νουν Χριστού». Τί σημαίνει αυτό; Ότι ήξερε ανά πάσα ώρα και στιγμή να πράττει το άρεστο στον Θεό. Πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας, πόσο πιο ευχάριστη θα ήταν, πόσο πιο ανώδεινη, αν γνωρίζαμε να πράττουμε πάντα το άρεστο στον Θεό. Έτσι, δεν θα άμαρτάναμε. Και δεν θα άμαρτάναμε με την πρώτη σημασία της λέξης «άμαρτάνω» που σημαίνει «άποτυγχάνω». Δεν θα άποτυγχάναμε να ανταποκριθούμε επάξια στους ρόλους μας: Χριστιανός, Κληρικός, οικογενειάρχης, εργαζόμενος, εργοδότης, ... ψηφοφόρος.

Ας επιστρέψω, όμως, στο θέμα. Ακόμη και στην παραδοχή του ότι έγινε «τά πάντα για τους πάντες προκειμένου με κάθε τρόπο να σώσει έστω μερικούς», ο ιερὸς Παύλος έφάρμοσε αυτή την ιεραποστολική τακτική συμφώνως προς το θέλημα του Θεού και ουδέποτε ξεπέρασε τα όρια. Συγκεκριμένα, έλεγε ότι για τους Ιουδαίους έγινε σαν Ιουδαίος, δίχως αυτό να σημαίνει ότι θα έκανε εκπτώσεις στις χριστιανικές αρχές του. Σε όσους ήταν εκτός του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, έγινε σαν να είναι εκτός του νόμου, δίχως αυτό να σημαίνει ότι θα άσπαζόταν τις ειδωλολατρικές συνήθειες. Εν τῷ μεταξύ, άς σκεφθούμε κάτι: έμπαινε ο Παύλος σε συναγωγές Ιουδαίων και σε συναθροίσεις ειδωλολατρών: καλή ώρα στον όχι μακρινό Άρειο Πάγο. Άχ και να τον έβλεπαν όρισμένοι χριστιανοί των ημερών μας. Αίρετικό θα τον άνεβαζαν, προδότη θα τον κατέβαζαν. Ο Παύλος, όμως, ήξερε πολύ καλά τι έκανε και γιατί το έκανε.

Βλέπουμε πάντως ότι ο Παύλος, ναί μὲν μιμήθηκε

τόν Χριστό για να καλλιεργήσει τον τρόπο ζωής του, αλλά χρησιμοποίησε την μίμηση και για το αποστολικό έργο. Μιμήθηκε τους Ιουδαίους, μιμήθηκε τους έθνικους. Όταν το 51 μ.Χ. ήρθε στην Αθήνα, την κοιτίδα της φιλοσοφίας και μητέρα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, μιμήθηκε τους Αθηναίους και σαν Αθηναίος προσπάθησε να τους ξεδιπλώσει την διδασκαλία του Χριστιανισμού. Οί Αθηναίοι, διατηρώντας πλούσια φιλοσοφική παράδοση, για να προβοούν στην αναζήτηση της αλήθειας χρησιμοποιούσαν φιλοσοφικές μεθόδους. Λέγοντας, λοιπόν, ότι ο Απόστολος μίλησε σαν Αθηναίος, εννοώ ότι ανέπτυξε την διδασκαλία του σεβόμενος τις φιλοσοφικές απαιτήσεις των Αθηναίων. Δεν ήταν διπλωμάτης ο Απόστολος. Ας νόη επιτραπεί ή λέξη πανέξυπνος ήταν. Είχε πιάσει το νόημα της αποστολής του και προσπαθούσε να προσαρμοσθεί -κατά Θεόν- στις εκάστοτε συνθήκες για να αλιεύσει ανθρώπινες ψυχές για τον Χριστό και την Εκκλησία και όχι για τον εαυτό του.

Έχοντας φθάσει κάποτε στο τέλειο μέτρο της μίμησης του Χριστού, δεν δίστασε να συμβουλευσει τους αδελφούς Χριστιανούς της Κορίνθου, όπως διαβάζουμε στην προς Κορινθίους Α' επιστολή: «μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού».

Κάποιος δίχως γνώση, διαβάζοντας αυτό αλλά και έτερα χωρία του Παύλου, ενδεχομένως να σκεφθεί ότι πρόκειται περί «έγλωσσου». Εύκολα οί άνθρωποι κολλάμε ταμπέλες. Ο Παύλος, όμως, γνώριζε πολύ καλά ποιός ήταν και σε τι βαθμό ανταποκρινόταν στις πνευματικές του υποχρεώσεις, για αυτό και είχε γράψει πάλι στους Κορινθίους: «ακόμη και αν θελήσω να καυχθῶ, δεν θα γίνω άφρων, διότι θα πῶ τὴν ἀλήθεια».

Εἶναι, όμως, πράγματι αξιοπερίεργο: γιατί ο Παύλος δεν εἶπε «γίνετε μιμητές του Χριστού», αλλά εἶπε «γίνετε μιμητές μου, όπως ἐγώ εἶμαι μιμητής του Χριστού»;

Πρώτον, διότι μιλούσε σε πνευματικά του παιδιά, σε ανθρώπους που γνώριζε και τους οποίους ο ίδιος είχε γεννήσει για τον Χριστό. Όπως είναι απόλυτα φυσικό ο πατέρας να καταστήσει τον εαυτό του παράδειγμα προς μίμηση για τὰ παιδιά του, τὸ ἴδιο ἔπραξε και ο Παύλος, μόνο που ἡ σχέση πατρός και τέκνων, στην περίπτωση αυτή, δεν ήταν σαρκική, αλλά πνευματική.

Δεύτερον, διότι, όπως διδάσκει ο μακαριστός διδάσκαλος του Γένους, Νικηφόρος Θεοτόκης, Αρχιεπίσκοπος Αστραχανίου και Σταυρουπόλεως: «Οί Κορίνθιοι ἤκουσαν μὲν τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅμως οὐδὲ Αὐτόν, οὐδὲ τὰ θαυμάσια, οὐδὲ τὰς ἀρετὰς Αὐτοῦ εἶδον· ὅταν δὲ ὁ Παῦλος ἔλθων εἰς τὴν Κορίνθον, εἰδάξεν αὐτούς, τότε και εἶδον και ἤκουσαν αὐτόν, και αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐψηλάφησαν, ἰν' οὕτως εἴπω, τὴν τούτου ζωὴν και τὸ πολίτευμα». Εφόσον, λοιπόν, τὸν Παῦλο εἶχαν γνωρίσει οί Κορίνθιοι ὡς πρότυπο Χριστιανού, για αυτό τους προέτρεψε να μιμηθοῦν τὸν ἴδιο, προκειμένου να ἐπιτύχουν τὴν μίμηση τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτον και σημαντικότερον. Για αυτό τὸ τρίτο θὰ καταλάβουμε πόση εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε στὸν Απόστολο τῶν Ἐθνῶν που διαχρονικά μᾶς προτρέπει να τὸν μιμηθοῦμε.

Νωρίτερα ανέφερα ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς λέει πῶς ἂν θέλουμε να εἶμαστε φίλοι Του, ὀφείλουμε να Τὸν μιμούμαστε. Διαφορετικά, θὰ εἶμαστε ξένοι ἐνώπιόν Του. Θέλει κανείς να εἶναι ξένος για τὸν Χριστό; Μᾶλλον ὄχι. Ωστόσο, πολλοί ἀπὸ ἐμᾶς, ἐξαιτίας τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας μας ἐνδεχομένως να ἀρχίσουμε να προβάλλουμε δικαιολογίες τοῦ τύπου: πῶς θὰ μιμηθῶ ἐγώ, ἕνας ἀσθενής ἄνθρωπος, τὸν Παντοδύναμο Θεάνθρωπο; Βλέπουμε τὸν Χριστὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ ἐλεῖ, νὰ συγχωρεῖ, νὰ ὑπομένει κόπους και πόνους, νὰ δέχεται ραπίσματα και μαστιγώματα, νὰ χλευάζεται, νὰ φορεῖ ἀκάνθινο στεφάνι, νὰ πεθαίνει σωματικῶς στὸν Σταυρό. Τὰ βλέπουμε ὅλα αὐτὰ και συγκλονίζομαστε ἀπὸ τὴν μεγαλωσύνη Του και δακρύζουμε ἀκόμη. Όταν, ὅμως, θυμόμαστε ὅτι για νὰ εἶμαστε δικοί Του, ὀφείλουμε να Τὸν μιμηθοῦμε, τότε μᾶς ἔρχεται ἐκεῖνο τὸ σαράκι που μᾶς ψιθυρίζει: «ναί, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὁ Χριστὸς

ἦταν και Θεὸς και Ἄνθρωπος, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἕνας χοϊκὸς ἄνθρωπος. Δὲν ἔχεις τὴν δύναμη να Τὸν μιμηθεῖς».

Καθώς, λοιπόν, ἔτσι μᾶς πλανᾷ ὁ λογισμὸς, ἔρχεται ὁ Παῦλος και λέει: Τί; Δὲν μπορείτε να μιμηθεῖτε τὸν Χριστὸ ἐπειδὴ εἶναι Θεάνθρωπος; Ἐ τότε μιμηθεῖτε ἐμένα που εἶμαι σαν ἐσᾶς. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβολὴ και ἡ συμβουλὴ τοῦ Παύλου. Μπορούμε να φθάσουμε στὴν μίμηση τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπὸ τὴν μίμηση ἑνὸς ὁμοῖου με ἐμᾶς ἀνθρώπου. Και μάλιστα τὴν ἀνθρώπου; Ἐνὸς που λίγο μόλις καιρὸ πρὶν γίνεῖ τέλειος μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ἕνας ἀδίστακτος διώκτης τῆς Ἐκκλησίας.

Ποιός μπορεί να προβάλλει πλέον δικαιολογίες; Ἐφόσον τὰ κατάφερε ὁ Παῦλος, μπορούμε ὅλοι να γίνουμε μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πῶ πνευματικοὶ μπορούν να κοιτάξουν κατευθεῖαν τὸ ἀρχέτυπον. Οἱ πῶ ἀδύναμοι μπορούμε να ἀτενίζουμε τὸ παράδειγμα τοῦ χριστομίμητου Παύλου. Αὐτὴ τὴν ὁδὸ προτίμησε και μία κορυφαία μορφή τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐκεῖνος που ἂν και ἔζησε τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὸν Παῦλο, χαρακτηρίσθηκε ὡς «τὸ στόμα τοῦ Παύλου». Ο λόγος για τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο. Ὁ ἴδιος ἀρκετὲς φορές σε ὁμιλίες του προέτρεπε τοὺς πιστοὺς να μιμηθοῦν τὸν Απόστολο Παῦλο.

Ενώνοντας τὴν ἀδύναμη φωνὴ μου με αὐτὴν τοῦ τῆς οἰκουμένης φωστήρος, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, ὁ ὁποῖος ξεπέρασε τὸν μυθικὸ Στέντορα, διότι ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο δυνατὴ που δὲν ἀπλώθηκε μόνο τοπικά, σε ὅλα τὰ μήκη και τὰ πλάτη τῆς Βασιλεύουσας, ἀλλὰ και χρονικά, καθώς φθάνει μέχρι τις ἡμέρες μας, λέω μαζί του ὅτι ἀξίζει να μιμηθοῦμε τὸν Μεγα Παῦλο.

Τί να κοιτάξουμε ἀπὸ τὸ ὑπόδειγμά του;

Ασφαλώς, ἐν πρώτοις, τὴν μετάνοια. Ὁ Απόστολος εὐθύς μετὰ τὴν κλήση του ἀπὸ τὸν Χριστό, παραδόθηκε ὀλοκληρωτικῶς στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἄφησε πίσω του τὸ παρελθόν και κοίταξε να ἐπεκταθεῖ ἐμπρός, στὴ νέα προοπτικὴ τῆς σωτηρίας.

Ἐπειτα, τὴν ὑπακοή του. Ὅπως ὁ Χριστὸς ἔκανε ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ και Πατρός και ἀνέλαβε θυσιαστικῶς τὴν ὑψηλὴ ἀποστολή Του να ἀναβιβάσει τὸν ἄνθρωπο στὸ ἀρχαῖον κάλλος, φθάνοντας μάλιστα στὸ σημείο να ὑψωθεῖ ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ὁμοίως ἔπραξε και ὁ ἄριστος μιμητὴς Του. «Σαούλ, να πᾶς στὴν πόλη και θὰ σοῦ μνηστὴί τί πρόεις να εἶπες». Ἐ λοιπόν, ἀπὸ ἐκείνης τῆς ὥρας, ἰδιόητοτε τοῦ εἰπε ὁ Κύριος, μία ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Παύλου: «να εἶναι εὐλογημένο, Χριστέ μου!». Παρουσιάζεται ὀρισμένες φορές μεταξύ τῶν Χριστιανῶν ἀνεξαρτήτως τάξης, ἕνας φόβος ἡ μᾶλλον μία ἀποστροφή ἀπέναντι στὴν ὑπακοή πρὸς τὸν πνευματικῶ ἀνώτερο, τὸν πνευματικὸ, τὸν Γέροντα, τὸν Ἐπίσκοπο, ἡ ἀκόμη και αὐτὴν τὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Ἰσως ὀρισμένοι να θεωροῦν ἀκόμη τὴν ὑπακοή ὡς «ἀνελευθερία» ἡ «σκληριά». Τὸ να ὑποστηρίζουν αὐτὸ οἱ ἄσχετοι με τὴν Ἐκκλησία εἶναι κατανοητό, ἀλλὰ και ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας να ὑπάρχουν τέτοιες στρεβλές ἀντιλήψεις; Ξεχνᾷμε ὅτι ἡ παρακοὴ μᾶς ὀδήγησε στὸν ὄλεθρο τοῦ προπατορικῶ ἀμαρτήματος, ἐνῶ ἡ ὑπακοὴ τοῦ Χριστοῦ μᾶς γλίτωσε ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο; Ὅσες φορές κάποιος ἀνέλαβε μία διακονία στὴν Ἐκκλησία μὴ θέλοντας να διαβῆ νωρίτερα ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς ὑπακοῆς, τραύμα προξένησε και ὄχι ὠφέλεια. Ὁ Παῦλος πάντως, προτίμησε τὴν ὑπακοή και χάρισε στὴν Ἐκκλησία ἕναν Παῦλο. Πόσοι «Παῦλοι» να ὑπάρχουν ἄραγε ἀνάμεσα μας, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐξαιτίας τοῦ δισταγμοῦ τους να ποῦν στὸν Θεό, που τοὺς καλεῖ στὸ τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήμα, αὐτὸ τὸ «γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου», στεροῦν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοὺς εἰσαυτοὺς τους; Ὁ Παῦλος, πάντως, προτίμησε τὴν ὑπακοή.

Ἐπόμενο γνώρισμά του: συνέπεια. Ἀνέλαβε τὸ ἀποστολικὸ ἔργο και τὸ ἔφερε εἰς πέρας, ὅπως ὁ Κύριός μας τελείωσε τὸ ἔργο τὸ ὁποῖο τοῦ ἀνέθεσε ὁ Οὐράνιος Πατήρ. Δὲν ἦταν Απόστολος ὁ Παῦλος για νὰ κάνει μόνο μερικὲς Βαπτίσεις και να τελεῖ τὸ Μυστήριό τῆς Θείας Ἐυχαριστίας. Τὰ πόδια του μάτωσαν κάνοντας χιλιάδες χιλιόμετρα για να κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιο στις ψυχές που διψοῦσαν για τὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μέχρι

την Ισπανία διάβηκε για να ιδρύσει τοπικές Εκκλησίες, με αποτέλεσμα να είναι άξιος εις δυσμάς του βίου του να πει εκείνο το περίφημο: «τόν δρόμον τετέλεκα [...] λοιπόν, απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος».

Ποῖος να μην θαυμάσει την ποιμαντική του μέριμνα; Διαβάζοντας το Ευαγγέλιο, διακρίνουμε την αγωνία και φροντίδα του Χριστού για τους Μαθητές Του. Αλλωστε, ο Ίδιος είπε ότι ο καλός ποιμὴν θυσιάζει και την ψυχή του ακόμα για τὰ πρόβατά του. Την ίδια αγωνία μιμήθηκε ο Παῦλος. Ήταν στην Έφεσο και αγωνιούσε για τὸ ἄν οι Κορινθιοὶ ζοῦν κατὰ Θεόν. Ήταν στην Βέροια και προσευχόταν ὑπὲρ τῶν Κυπρίων. Ήταν στην Αθήνα και ἔγραφε στους Θεσσαλονικεῖς για νὰ τους στηρίξει στις θλίψεις. Μέσα ἀπὸ τις ἐπιστολές του νοουθετοῦσε, στηρίζε, μοιραζόταν την χαρά του, χαίροτοῦσε τοὺς Χριστιανούς. Δὲν ἐπαναπαύοταν στην ἰδέα ὅτι ἀπὸ ὅπου πέρασε εἶχαν γίνει ὅλα τέλεια, ἀλλὰ ἤθελε νὰ εἶναι σίγουρος ὅτι τὸ ἔργο του θὰ διατηρηθεῖ και μετὰ την κοίμησή του.

Γιὰ δὲ την ὑπομονή του, τί νὰ πει κανείς; Ὑπέμεινε ὁ Λυτρωτὴς του την πείνα, την δίψα, την ἀμφισβήτηση, τὸν μόχθο, την δίκη, την καταδίκη, τὸ φραγγέλιο, τὸ ὄξος, τὸν Σταυρό; Ἐπρεπε και ὁ Παῦλος νὰ ὑπομεινε. Και ὑπέμεινε. Πείνασε, δίψασε, χλευάσθηκε, ραβδίσθηκε, λιθάσθηκε, ἐξορίσθηκε, ἀντιμετώπισε τοὺς κινδύνους τῶν ψευδαδελφῶν, ὑπέφερε ἀπὸ βαριά ἀρρώστια. Ὅλα αὐτὰ για τὸν Παῦλο, μίας και τοῦ ἔδιναν την εὐκαιρία νὰ φθάσει στὸ ἀνώτατο ἄκρο της πνευματικῆς τελειότητος, ἦταν ἡ ζωὴ του. Ὁ Σταυρὸς ἦταν τὸ καύχημά του. Νὰ βγει ἀπ' τὸ στόμα του γογγυσμός; Νὰ ἀφήσει τὸ παράπονο «γιατί σε μένα, Θεέ μου» νὰ σκοτίσει την ψυχή του; Εκείνος εἶναι πὺ εἶχε πει ὅτι «ἡ θλίψη ἀσκει την ὑπομονή, ἡ δὲ ὑπομονὴ ἀσκει τὸν χαρακτήρα, ὁ χαρακτήρας ἀσκει την ἐλπίδα· ἡ δὲ ἐλπίδα δὲν ἀπογοητεύει». Ἐτσι και ὁ Παῦλος, δὲν ἀπογοητεύθηκε, ἀλλὰ λάμβανε θάρρος βλέποντας ὅτι ὅσο μεγάλες οἱ ταλαιπωρίες, ἄλλο τόσο μεγάλη και ἡ δύναμη πὺ χορηγεῖ ὁ Θεός.

Τὸ ὕψος της ταπεινοφροσύνης του πὺς μπορούμε νὰ τὸ παραβλέψουμε; Δὲν ἦταν δυνατό ὁ μιμητὴς τοῦ «πράου και ταπεινοῦ τῆ καρδία» Ἰησοῦ νὰ μὴν ἀσκούνταν στην ὑπόποιο ταπεινώση. Δὲν ἦταν λίγες οἱ φορές πὺ ταπεινώσε τὸν εαυτό του μπροστὰ στοὺς συνανθρώπους του παρουσιάζοντάς τον ὡς πρῶν διώκτη της Εκκλησίας και ὡς «μωρὸν ἐν Χριστῷ». Κάποτε, σὲ ἕνα κήρυγμά του, εἰδωλολάτρες ἔπεσαν νὰ τὸν προσκυνήσουν πιστεύοντας ὅτι εἶχαν ἀπέναντί τους τὸν Ἐρμῆ. Εὐθύς διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του και τοὺς προσέτρεψε σὲ προσκύνηση τοῦ Χριστοῦ. Χριστιανούς πὺ ἔλεγαν ὅτι οἱ μὲν εἴμαστε τοῦ Παῦλου, οἱ δὲ τοῦ Ἀπολλῶ, οἱ δὲ τοῦ Κηφᾶ, τοὺς ἐπετίμησε, λέγοντας ὅτι κανείς δὲν εἶναι οὔτε τοῦ Παύλου, οὔτε τοῦ Ἀπολλῶ, οὔτε τοῦ Κηφᾶ, παρὰ μόνο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἔκανε ὁπαδούς στην ἀποστολικὴ πορεία του, ἀλλὰ ὅλους τοὺς κέρδιζε ἀποκλειστικά και μόνο για τὸν Χριστό. Εἶχε συναίσθηση της ἀδυναμίας του και γνώριζε πολὺ καλά ὅτι ὅσα ὅσα εἶχε εἶναι ἀπὸ τὸν Χριστό και για τὸν Χριστό.

Θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴν πούμε δύο λόγια για την ἀγάπη τοῦ μνητοῦ της ἀγάπης. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» κατὰ τὸν Θεολόγο Ἰωάννη, και ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, και ὁ Παῦλος ὄφειλε νὰ γίνει μία ὑπαρξὴ ἀγάπης. «Ἀγάπησε τὸν Θεὸ ἐξ ὅλης ψυχῆς, διανοίας και καρδίας και τὸν πλησίον του ὡς εαυτόν». Δὲν ἐξέφραζε την ἀγάπη μὲ στεῖρα λόγια, ἀλλὰ μὲ την θυσία του και για τὸν Θεὸ και για τὸν πλησίον. Ἐνδιαφερόμενος για την σωτηρία ὄχι μόνο τοῦ ἰδιοῦ, ἀλλὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, νοουθετοῦσε, στηρίζε, παρηγοροῦσε, ἐνῶ δὲν δίσταζε ἀκόμη και νὰ ἐλέγξει σκληρὰ ὅταν ἔπρεπε νὰ βάλει τάξη στην ἀταξία. Σήμερα βέβαια, στην κοινωνία τοῦ ἀκρατοῦ δικαιοφροσύνης, ὅταν κάποιος ἐλέγχει τὸν πλησίον για τὸ καλό του, θεωρεῖται ἀπὸ ἀρκετοὺς κακὸς ἢ τυραννικός. Ἀλλὸν ἂν οἱ γονεῖς βλέπουν τὰ παιδιά τους νὰ παίζουν μὲ τὰ μαχαίρια και λένε «ἔλα καλέ, παιδιά εἶναι, ἄσ'τα». Ἄν αὐτὸ δὲν τὸ πράττει κανείς, πράγμα πὺ στὸ

κάτω – κάτω θὰ τραυματίζει μόνο τὸ σῶμα, πὺς γίνεται νὰ θεωρεῖται κακὸς αὐτὸς πὺ φροντίζει νὰ μὴν τραυματισθοῦν ἢ χαθοῦν παντελῶς οἱ ψυχές τῶν παιδιῶν του;

Ὅπως μπορούμε νὰ διαπιστώσουμε, ἡ παύλεια μίμηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνεξάντλητη. Για αὐτὸ ὁ Παῦλος κέρδιζε τόσο περίοπτη θέση μετὰ τῶν Ἁγίων και τόσο ξεχωριστὴ θέση στην καρδιὰ καθενὸς ἀπὸ ἐμᾶς πὺ ὅταν μιλοῦμε για ἐκείνον μᾶς καταλαμβάνει δέος.

Δέος και ἀπέραντο σεβασμὸ για τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο καταλάμβανε και τοὺς ἀειμνηστοὺς πατέρες και μητέρες μας πρὶν ἕναν αἰῶνα. Ὅταν τὸ 1924, μετὰ τὸ λυπηρὸ τραῦμα πὺ ἔπέφερε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, οἱ ἄπλοοι εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ προτίμησαν νὰ παραμείνουν στην γραμμὴ πὺ εἶχαν χαράξει οἱ πρὸ αὐτῶν, τὸν Παῦλο ἔκαναν σημαία. Πιὸ συγκεκριμένα, την προτροπὴ του πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς: «στήκετε και κρατεῖτε τὰς παραδόσεις», ἡ ὁποία μάλιστα κοσμεῖ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ ἱστορικοῦ περιοδικοῦ της Εκκλησίας μας «Φωνὴ της Ὁρθοδοξίας». Ταπεινὰ συνεχίζουμε νὰ κρατοῦμε την σκυτάλη πὺ παραλάβαμε, και τοῦ θεωροῦμαστε κάποτε «ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου, πάντων περιψήμα».

Ἐν κατακλείδι, σεβαστοὶ Πατέρες και ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ ἄλλους Παύλους. Ἀκούμε κατὰ καιροὺς ὅτι για διάφορα προβλήματα πὺ ὑφίσταται ἡ κοινωνία ἀπὸ νέους ἀνθρώπους ὄφειλεται ἡ ἔλλειψη προτύπων. Στην πραγματικὴ πρότυπα ὑπάρχουν. Ἀλλὰ και ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς δὲν ὑπάρχει ἕνας πὺ νὰ ἀποτελεῖ πρότυπο· και ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἥρωες και τοὺς Ἁγίους τοὺς πρὸ ἡμῶν δὲν ὑπῆρξε κανένας ἐκτὸς τοῦ Παύλου, ἔ τότε ἕνας Παῦλος ἀρκεῖ νὰ ἀναπληρώσει τὸ κενό. Τὸν Παῦλο μόνο νὰ προέβαλλε ἡ κοινωνία πρὸς μίμηση ἀπὸ τοὺς νέους, πάντως δὲν θὰ εἶχαμε ὅλα τὰ σύγχρονα ἀπότοκα της μίμησης ἀνθρώπων πὺ προωθοῦν την ἀδικία και την εὐκολὴ ζωὴ.

Ὁ Παῦλος ξεδίψασε λαοὺς ὀλόκληρους, δίνοντάς τους νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερὸ της ἀληθινῆς πίστεως. ὄντας ἐνωμένος μὲ τὸν Θεὸ και ἐμπλεὺς φωτός, φωτίσε τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα πὺ μέχρι την ἔλευση του ζοῦσαν ὑπὸ την σκιά τοῦ θανάτου. Αὐτὸ ἐπιζητοῦν και σήμερα, και πάντοτε τὸ ἴδιο θὰ ἐπιζητοῦν οἱ ἀνθρώποι: τὸ νερὸ της ζωῆς ἀπὸ την ἀστεῖρευτὴ πηγὴ της Ζωαρχίας και φῶς νὰ βλέπουν καθαρὰ και νὰ θερμαίνονται οἱ ψυχές τους μέσα στην παγωνιά της ἀποστασιοποιημένης ἀπὸ τὸν Θεὸ κοινωνίας. Ἐχουμε την προθυμία νὰ γίνουμε ἄλλοι Παῦλοι;

Για νὰ ἀλλάξει ὁ κόσμος μέσα μας, πρέπει πρῶτα νὰ ἀλλάξει ὁ κόσμος μετὰ μας, τουτέστιν, νὰ ἀναλάβει ὁ καθένας την εὐθύνη πὺ τοῦ ἀναλογεῖ. Ἄν ἐγὼ δὲν γίνω μιμητὴς τοῦ Παύλου, μὴν περιμένω ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ γίνουν. Ἐντὸς της Εκκλησίας, ὁ καθένας φέρει εὐθύνη νὰ γεμίσει με φῶς και ἔπειτα νὰ τὸ διοχετεύσει πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἄς δοῦμε, ὅμως, τί θὰ δεῖ ὁ κόσμος ἀπὸ ἕναν μιμητὴ τοῦ Παύλου; Θὰ δεῖ, ἀρχικά, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἐδῶ, εἶναι δίπλα μας και μᾶς στηρίζε δια τῶν ἁγίων πὺ ὑπῆρχαν, ὑπάρχουν και θὰ ὑπάρχουν. Θὰ δεῖ ὅτι τὰ ἀνθρώπινα πάθη εἶναι πρόσκαιρα και φθαρτά, ἔχουν ἡμερομηνία λήξης και δὲν καταφέρνουν, στὸ τέλος, νὰ γεμίσουν την ψυχή. Θὰ δεῖ ὅτι τὸ χάος τῶν συμφορῶν και τῶν θλίψεων δὲν εἶναι παρὰ ἡ στενὴ ὁδὸς πὺ ὁδηγεῖ στην Ζωὴ και την Ἀνάσταση.

Εἶθε μὲ τις πρεσβεῖες τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ γίνουμε γνήσιοι μιμητὴς του! Αὐτὴ θὰ εἶναι και ἡ πραγματικὴ, υἱκὴ τιμὴ μας πρὸς αὐτόν, καθὼς κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Διδάσκαλο: «τιμὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος».

Για νὰ γίνουμε μιμητὴς, χρειαζόμαστε την βοήθειά του, για αὐτὸ στρεφόμενοι πρὸς την σεπτὴ του εἰκόνα, δεόμεθα:

«Διαβάς, Παῦλε, πάλιν εἰς την Ἑλλάδα, βοήθησον ἡμῖν!»

Ίεραποστολικά ἔργα στὴν Κέννα ἄξια ἐνισχύσεως

Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βοήθειαν εὐσεβῶν Χριστιανῶν κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἔχει πλέον οἰκοδομηθεῖ ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας, ὁ ὁποῖος βρίσκεται στὸ ὁμώνυμο Μετόχιο τῆς Γυναικείας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Κέννα. Ἀπαιτεῖται πλέον ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησης (τέμπλο, εἰκόνες, κτλ.) γιὰ νὰ τελεσθοῦν τὰ Ἐγκαίνια σὲ λίγους μῆνες.

Επίσης, στὴν Ἀνδρῶα Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Κέννα κτίζεται νέα πτέρυγα κελλιῶν γιὰ τοὺς Ἀδελφούς, διότι

εἶναι ἤδη πέντε πατέρες στὴν Μονὴ καὶ δὲν ἐπαρκεῖ πλέον ὁ χώρος γιὰ τὴν στέγασή τους.

Τὰ δύο Μοναστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν Ἐπισκοπὴ Ἐμποῦ στὴν Κέννα εἶναι αὐτοσυντηρούμενα, τὸ Γυναικεῖο μὲ τὴν καλλιέργεια τσαγιοῦ, καὶ τὸ Ἀνδρικό μὲ τὴν κτηνοτροφία, ἀλλὰ

χρειαζόμαστε τὴν συνδρομὴ μας γιὰ τὰ ὡς ἄνω ἀναγκαῖα ἔργα ποὺ γίνονται εἰς αὐτά. Ὅποιαδήποτε εὐπρόσδεκτη συνδρομὴ δύναται νὰ σταλεῖ στὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας (Κλειδήμου 6, Πετράλωνα) μὲ τὴν ἐνδειξη: «Γιὰ τὴν Κέννα».

+Ο Μεθώνης Ἀμβρόσιος

Λειτουργία Σχολείου τῆς Ἱεραποστολῆς στὸ Κογκό

Μετὰ ἀπὸ κόπους πολλῶν ἐτῶν, τελικῶς τὴν παροῦσα σχολικὴ χρονιά (2024-2025) ἔλαβε τὴν κρατικὴ ἄδεια καὶ ἄρχισε τὴν λειτουργία του τὸ Σχολεῖο τοῦ «Ἁγίου Ἀμβροσίου» τῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν Κανάγκα τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκό στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική.

Τὸ Σχολεῖο κτίσθηκε μὲ εἰσφορὲς ἀπὸ Χριστιανούς ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον σὲ μεγάλο οἰκόπεδο (25 στρέμματα) ποὺ ἀνήκει ἀπὸ 25ετίας στὴν ἐκεῖ Ἱεραποστολή μας, ὅπου βρίσκονται καὶ ὁ Ναὸς τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων καὶ ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Φοιτοῦν ἤδη 94 παιδιὰ στὶς πρῶτες δύο τάξεις!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Όνομαστήρια Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

Την Γ' Κυριακή του Ματθαίου, 1/14-07-2024, του Όσιου Γεροντίου του έν Βουλευτηρίοις και πάντων τών Αγιαννανιτών Πατέρων, έόρτασε τὰ όνομαστήριά του ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Γερόντιος.

Αφ' έσπέρας ψάλθηκε ό Μέγας πανηγυρικός Έσπερινός στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνος, ένώ άνήμερα πραγματοποιήθηκε Αρχιερατικό Συλλείτουργο προεξάρχοντος του έορτάζοντος Μητροπολίτου μέ τήν συμμετοχή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου στον Καθεδρικό Ναό Κοιμήσεως τής Θεοτόκου Πειραιώς.

Πανήγυρις Ίεροϋ Ναοϋ Αγίου Νικοδήμου Νάξου

Τό Σάββατο, 14/27-07-2024, μνήμη του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου του και πολιούχου τής νήσου Νάξου, ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, κατόπιν κανονικής άδείας του Τοποτηρητου Κυκλάδων Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ.

Φωτίου, προέστη τής πανηγύρεως του Ίεροϋ Ναοϋ Αγίου Νικοδήμου Νάξου.

Αφ' έσπέρας ψάλθηκε ό Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός, ένώ τήν κυριώνυμο ήμέρα ό Όρθρος και έν συνεχεία έπιτελέστηκε ή Θεία Λειτουργία υπό του Θεοφιλεστάτου. Πρό τής Απολύσεως ό Θεοφιλέστατος εκφώνησε έόρτια όμιλία αναφερόμενος στην προσωπικότητα, τον βίο και τὰ έργα του έορταζομένου Αγίου. Τέλος δέ οί Κτίτορες του Ναοϋ κ. Στυλιανός και Καλλιόπη παρέθεσαν γεϋμα άγάπη προς όλους τους προσελθόντες στην ιερά έορτή και πανήγυρη του Αγίου.

Ποιμαντική Έπίσκεψη στην Άγγλία

Από τήν 19-24/07/2024 π.ή., ό Σεβ. Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Αμβρόσιος βρισκόταν στην Άγγλία, όπου, τήν Κυριακή 22 Ίουλ., μαζί μέ τον Αρχιμ. Δανιήλ, τον Ίερομόναχο Σάββα, τον Ίερέα Μπορισλάβ και τον Διάκονο Ίωάννη, λειτούργησε στην Ανδρώα Ί. Μονή του Αγίου Έδουάρδου και χειροτοτόνησε Ίερέα τον

ἐπὶ εἰκοσιετία Διάκονο π. Εὐγένιο Ντορόσιν. Ὁ π. Εὐγένιος εἶναι Ρῶσος, ἔγγαμος καὶ πατέρας ἔξι τέκνων, διαμένει δὲ ἐδῶ καὶ 30 χρόνια στὴν Γαλλία. Ὁ νέος Πρεσβύτερος θὰ ἀναλάβει τὴν λειτουργικὴν κάλυψη τῶν Ἐνοριῶν τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ Παρίσι, στὴν Γενεύη καὶ στὶς Βρυξέλλες. Γιὰ τὴν χειροτονία προσήλθαν πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιο. Ὁ π. Εὐγένιος θα διαμείνει γιὰ ἓνα διάστημα στὸ Μοναστήρι στὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν πρακτικὴ ἐκμάθηση τῶν νέων λειτουργικῶν του καθηκόντων.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, ὁ Σεβ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετέβη στὴν Κομητεία τοῦ Νόρφολκ γιὰ νὰ ἐπιβλέψει τὶς ἐτήσιες νεανικὲς Κατασκηνώσεις τῆς Ἐπισκοπῆς. Περίπου 40 παιδιὰ διαφόρων ἡλικιῶν εἶχαν μαζευθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Γαλλία. Φιλοξενοῦνται ἐκεῖ ἀπὸ μία καλὴ μας οἰκογένεια ἐπὶ 12 ἡμέρες μὲ καθημερινὲς δραστηριότητες, παιγνίδια, καὶ μαθήματα. Τὸν καθημερινὸ Ὁρθρο καὶ Ἐσπερινὸ, καθὼς καὶ τὴν Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, τελεῖ ὁ Αἰδ. Πρεσβ. π. Ἀλέξανδρος Χάρ ἀπὸ τὴν Σουηδία. Εἶναι πλέον τὸ δωδέκατο ἔτος αὐτῆς τῆς τόσο θεαρέστου δραστηριότητος, ἀλλὰ ἦταν πρώτη φορὰ πού ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν Κατασκήνωση.

Πανηγύρεις Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου

Πανηγύρισε μὲ κάθε λαμπρότητα ἡ ἱστορικὴ Ἱερά Μονὴ Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου στὴν

Λυκόβρυσση Ἀττικῆς, τὸ Σάββατο, 28-7/10-8-2024.

Ἡ ἑορτὴ τῆς λαοφιλοῦς ἱαματικῆς Ὁσίας, ἡ ὁποία θαυματουργεῖ ἐξαισίως καὶ εἶναι γνωστὴ μὲ τὴν περίφημη Μονὴ τῆς στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, συγκέντρωσε καὶ πάλι μέγα πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὸ λεκανοπέδιο καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα μέρη.

Τελέσθηκε ἱερά Ἀγρυπνία, ὅπως γίνεται κατ' ἔθος, ἀπὸ τὶς 10 τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβ/του Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου. Συγχοροστάτησαν οἱ Σεβ/τοι Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, Δημητριάδος κ. Φώτιος, Ὠρωποῦ & Φυλῆς κ. Κυπριανὸς καὶ Λαρίσης & Πλαταμῶνος κ. Κλήμης. Παρέστησαν πολλοὶ Κληρικοὶ ἀπὸ τὸν τοπικὴ Μητρόπολη καὶ εὐρύτερα. Ἐπίσης, μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς ὑπὸ τὴν Καθηγουμένη Ὁσιολογιωτάτῃ Γερόντισσα Παῖσια Μοναχῇ, παρέστησαν καὶ ἄλλες Μοναχῆς ἀπὸ Ἱερεῖς Μονές μας.

Ἡ Λιτὴ τελέσθηκε ἐπὶ ἐξέδρας ἔμπροσθεν τοῦ περικαλοῦς Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, τοῦ ἀπαστράπτοντος μὲ τὰ περίφημα ψηφιδωτά του. Τὸ θαυματοργὸ εἰκόνισμα τῆς Ἁγίας ἐτέθη σὲ περίοπτη θέση, δεσπόζον τῆς προσευχητικῆς πανδαισίας. Οἱ ὕμνοι ἀπεδώθησαν ἀπὸ τὴν Χορωδία τῆς τοπικῆς Μητροπόλεως «Ρωμιοσύνης «Ὑμνωδοί», ὑπὸ τὸν Ἱερολ. Ἱεροδιάκονο Χρυσόστομο καὶ ἄλλους ψάλτες. Ἐψάλη καὶ εἰδικὸς ὕμνος πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας, ποίημα τῆς Ὁσιολ. Καθηγουμένης Παῖσιας. Εὐλογήθηκε ἡ Ἀρτοκλασία καὶ τὰ Μῆλα τῆς Ἁγίας. Ὁ δὲ Σεβ/τος Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἀνέγνωσε τὸν πανηγυρικὸ λόγο πού εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τὴν περίσταση, μεστὸ νοημάτων ἱερῶν καὶ περιεκτικῶν.

Μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ ὑπαιθρίως, ἀκολούθησε ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ὁ ἐόρτιος Ὁρθρος. Οἱ ὕμνοι τοῦ Πολυελέου ἐψάλησαν χαρμοσύνως καὶ πανηγυρικῶς. Πρὸ τοῦ Συναξαρίου -μετὰ τὴν ΣΤ' Ὁδὴ τῶν Κανόνων, ἀπεδώθησαν οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Ἁγίας ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων. Κατόπιν, χοροστάτησε ὁ Σεβ/τος Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος.

Η Θεία Λειτουργία τελέσθηκε έορτίως, προεξάρχοντας του Σεβ/του Αττικής & Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου. Στο τέλος εύλογήθηκαν και πάλι Μήλα της Αγίας. Μετά την Απόλυση, κατά την 7η πρωινή, έγινε ή Λιτανεία του θαυματουργού Εικονίσματος της Αγίας μετά καταλλήλου ιεροπρεπούς και έθνοπρεπούς παρατάξεως. Οί άπειράριθμοι πιστοί εξέφραζαν την τιμή τους στο ιερό Εικόνισμα και έλάμβαναν την εύλογία και χάρη του.

Μετά την καθιερωμένη Λιτανεία, ή όποία περιλαμβάνει πορεία χιλιομέτρων (!), διαρκείας 1,5 ώρας, ή ιερά πομπή επέστρεψε στην Μονή όπου έκλεισε έορτίως και εύχρητικώς ή όλη Πανήγυρις.

Στήν δέ τράπεζα της Μονής παρεκάθησαν οί Αρχιερείς, οί Κληρικοί, και πολλοί συντελεστές της μεγάλης αυτής Έορτής και Πανηγύρεως, μιάς από τις πλέον σημαντικές έκδηλώσεις της Έκκλησίας μας.

Τό άπόγευμα της αυτής ήμέρας, ό Σεβ/τος Αττικής & Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος μετά Κληρικῶν, τέλεσε τό Κτιτορικό Μνημόσυνο στην Ίερά Μονή της Λυκοβρύσεως, και κατόπιν χοροστάτησε στον μεθέορτο και άναστάσιμο Έσπερινό.

Στήν Ίερά Μονή Αγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου Κομοτηνής των ιερῶν άκολουθιῶν προέστη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Αμβρόσιος.

Τέλος δέ πανηγύρισε και ό Ίερός Ναός Αγίας Ειρήνης Έλαφονήσου Λακωνίας, όπου την Θεία Λειτουργία τέλεσε ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος.

Όνομαστήρια Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλίνικου

Τήν Κυριακή Ζ' Ματθαίου, μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Καλλίνικου και Θεοδότης, 29-7/11-8-2024, έόρτασε τα Όνομαστήριά του ό σεπτός Πρωθιεράρχης της Έκκλησίας μας, Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλίνικος καθώς και ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, στην Ίερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Αθικίων Κορινθίας.

Αφ' έσπερας χοροστάτησε στον άναστάσιμο Έσπερινό ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος υπό ιερέων, του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου συμπροσευχομένου στο Ίερό Βήμα.

Ανήμερα δέ στον Όρθρο, χοροστάτησε ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ενώ στην συνέχεια τελέσθηκε πολυαρχιερατικό συλλείτουργο προεξάρχοντας του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλίνικου, με την συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου, Δημητριάδος κ. Φωτίου, Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανού, Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμεντος, Μεθώνης κ. Αμβροσίου και του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλίνικου.

Έψαλε χορός ιεροψαλτών υπό την διεύθυνση του κ. Νικολάου Παϊβανά. Στο Κοινωνικό,

κατά προτροπήν τοῦ Μακαριωτάτου, ὁμιλία ἐκφώνησε ὁ Σεβ/τος Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, ἀναφερθεὶς στὸ Μαρτύριο καὶ τὴν Μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου, ἐκφράσας καὶ εὐχὲς στὸν ἑορτάζοντα Μακαριώτατο Ἀρχιεπισκοπὸν μας.

Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, ὁ Μακαριώτατος ἐξέφρασε τὶς δέουσες εὐχαριστίες στοὺς Ἀρχιερεῖς, στοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους, στοὺς ἱεροψάλτες καὶ στοὺς προσελθόντας πιστοὺς. Τέλος δὲ εὐχήθηκε καὶ στὸν ἐπίσης ἑορτάζοντα Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ταλαντίου κ. Καλλίνικο ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου τοῦ χαρίζει δύναμη καὶ ὑπομονὴ στὰ νέα του καθήκοντα.

Ἱεραποστολικὸ ταξίδι-προσκύνημα στὸ Κογκό

Τὸν παρελθόντα Ἰούλιο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης ἱεροψάλτη κ. Νικόλαο Πολύχρο, πραγματοποίησε μὲ τὴν εὐχὴ καὶ εὐλογία τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εικοσαήμερο ἱεραποστολικὸ ταξίδι - προσκύνημα στὸ Κογκό τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς.

Τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης 4-7-2024 ἔφθασε ἀεροπορικῶς στὴν Κινσάσα, πρωτεύουσα τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκό, ὅπου τὸν ὑποδέχθηκε ὁ π. Μάρκος Ἀγιοκυπριανίτης μὲ λίγους πιστοὺς καὶ τὸν ὀδήγησε στὸ ἱερὸ Ἰουχαστήριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς στὴν περιοχὴ Κινκόλε, ὅπου καὶ διανυκτέρευσε.

Τὴν ἐπομένη, Παρασκευὴ 5-7, ἐπισκέφθηκε τὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στὴν περιοχὴ Λιμέτε, ὅπου εἶχε συνάντηση μὲ τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἐπαρχίας, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν π. Λεωνίδα Κασέγνα, κατὰ σάρκα πατέρα τοῦ π. Μάρκου, καὶ κατὰ τὴν ὁποία συζητήθηκαν διάφορα θέματα.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο 6-7 ἕως τὴν Τετάρτη 10-7 ἐπισκέφθηκε τὴν πόλη Μπάντακα τῆς ἐπαρχίας Ἐκουατέρ, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν π. Λεωνίδα Κασέγνα. Στὸ ἀεροδρόμιο τὸν

ὑποδέχθηκαν μὲ ἐνθουσιασμό καὶ ἀγάπη οἱ κληρικοὶ μας καὶ ἀρκετοὶ πιστοί. Κατὰ τὴν πενθήμερη παραμονή του ἐκεῖ, ἐτέλεσε τρεῖς Θεῖες Λειτουργίες στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου (Κυριακὴ 7-7, Δευτέρα 8-7 καὶ Τρίτη 9-7). Κατ' αὐτὲς προέβη σὲ χειροθεσία πέντε Ἀναγνώστων καθὼς καὶ σὲ χειροτονίες α) ἑνὸς Ἱερέως, (π. Ἰλάριος Ἐλόμπε 7-7) καί, β) τριῶν Διακόνων (π. Ἀμβρόσιος Μπολούμπου 7-7, π. Φίλιππος Ἐνγκάνγκα 8-7 καὶ π. Ἰωάννης Μπούαμπα 9-7). Τὴν Τετάρτη 10-7 μετὰ ἀπὸ τὴν τελευταία, πολὺωρη καὶ κοπιαστικὴ ἱερατικὴ σύναξη ἐπέστρεψε κατὰκοπος στὴν Κινσάσα.

Τὸ ἐπόμενο ὀκταήμερο, ἀπὸ τὴν Πέμπτη 11-7 ὡς καὶ τὴν Πέμπτη 18-7, ταξίδεψε στὴν πόλη Τσικάπα τῆς ἐπαρχίας Κασαί συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν π. Θεόδωρο Λουσίκου, Ἀρχιερατικὸ Ἐπίτροπο τοῦ Κεντρικοῦ Κασαί. Στὸ ἀεροδρόμιο τὸν ὑποδέχθηκαν ὁ π. Κοσμάς Μπόγιη, ὑπεύθυνος τῆς ἐκκλησίας μας στὴν Τσικάπα, ὁ π. Ἀντώνιος Μουκάμου, πὺν εἶχε ἔρθει ἀπὸ ἀπόσταση διακοσίων χιλιομέτρων μὲ τὰ πόδια, τρεῖς ἡμέρες δρόμο, ὁ π. Σαμουήλ Μάντε καὶ ὁ Μοναχὸς Ἀθανάσιος, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος στὴν Κανάνγκα. Τὸ ἀπόγευμα οἱ πιστοὶ ὑποδέχθηκαν ἐνθουσιωδῶς τὸν Σεβασμιώτατο στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χορεύοντας καὶ τραγουδώντας ἐπὶ σχεδὸν δυόμισι ὥρες.

Κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Τσικάπα ἐτέλεσε τρεῖς Θεῖες Λειτουργίες (Παρασκευὴ 12-7, ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, Κυριακὴ 14-7 καὶ Τρίτη 16-7), κατὰ τὶς ὁποῖες ἐχειροθέτησε πέντε Ἀναγνώστες καὶ χειροτόνησε τρεῖς Ἱερεῖς καὶ δύο Διακόνους (π. Ἰάκωβος Μουκάνια, Πρεσβύτερος, καὶ π. Ἀθανάσιος Κανκόντε, Ἱεροδιάκονος, τὴν 12-7, π. Ἰωάννης Τσιμάγκα, Διάκονος, καὶ π.

Ανδρέας Καγόμπο, Πρεσβύτερος, τήν 14-7, και π. Ανδρέας Β' Τσιλούμπα, Πρεσβύτερος, τήν 16-7).

Τήν Δευτέρα 15-7 ο Σεβασμιώτατος είχε μία πολύωρη (έξι ώρες) συνάντηση με τους Ίερείς στην οποία με ύπομονή, αγάπη και κατανόηση άκουσε όλα τα προβλήματα, ατομικά, οικογενειακά, ένοριακά και γενικότερα και, αναλόγως, οικονομώρησε τόν καθένα με αγάπη, με συμβουλές και λύσεις και, βεβαίως, και οικονομικώς κατά τόν δυνατόν.

Τήν Τρίτη 16-7, μετά από τήν τελευταία Θεία Λειτουργία στην Τσικάπα, έθεσε τόν θεμέλιο λίθο για τήν ανέγερση τού νέου καθεδρικού ναού έπ' όνόματι τού Αγίου Αθανασίου τού Μεγάλου και μετά έπισκέφθηκε τή περιοχή Κά Σάλα, όπου ύπάρχει προσωρινά πρόχειρος ιερός Ναός φτιαγμένος με φοινικόφυλλα, σε μιá έκταση δεκαοκτώ στρεμμάτων, δωρεά εύσεβους Χριστιανού στην έκκλησία μας.

Τήν Πέμπτη επέστρεψε στην Κινσάσα, συνοδευόμενος και πάλι από τόν π. Θεόδωρο Λουσίκου, κατάκοπος και εύχαριστημένος από τήν ως τώρα πρόοδο τής ιεραποστολής τής Έκκλησίας μας εκεί.

Τήν Παρασκευή 19-7 έλειτούργησε στον ιερό Ναό τού Αγίου Δημητρίου, στην περιοχή Μασίνα τής Κινσάσα. Κατά τήν Θεία Λειτουργία χειροτόνησε εις πρεσβύτερο τόν Διάκονο π. Ανδρέα Καλάνγκα, πρωτότοκον

υιόν τού π. Χρυσοστόμου Έλούγκου Αρχιερατικού τής περιοχής Ανατολικού Κασάϊ, καθώς και τόν π. Κωνσταντίνο Ντούμπα εις Διάκονο. Κατόπιν έπισκέφθηκε τήν Ί.Μ.Κοιμήσεως τής Θεοτόκου στην περιοχή Μενκάο, όπου μονάζει ή αδελφή Νεκταρία Μοναχή.

Τήν έπομένη, Σάββατο 19-7, έλειτούργησε στον ιερό Ναό τού Τιμίου Προδρόμου στην περιοχή Λιμέτε τής Κινσάσα, όπου χειροτόνησε τόν Διάκονο π. Ανδρέα Κασόγκα εις Πρεσβύτερο, και άμέσως μετά άνεχώρησε με τήν βάρκα για τόν Κονγκό Μπραζαβιλ, έχοντας άποχαιρετήσει με αγάπη και συγκίνηση τούς άδελφούς μας τής Κινσάσα. Στην Μπραζαβιλ τόν ύποδέχθηκαν ό π. Έμμανουήλ Μαμπιάλα, ό π. Γεώργιος Μαλαντίλα και δύο ιεροψάλτες. Άμέσως έπισκέφθηκε τήν ιερά Μονή Αγίου Κυρίλλου στην περιοχή Σάμπα Άλφόνς, όπου μονάζει ή αδελφή Σάρρα, ή οποία είχε έτοιμάσει ύποδοχή με ύμνους και με γιορτινή

διακόσμηση. Μετά έπισκέφθηκε τόν Ί.Ν.τού Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου όπου έφημερεύει ό π. Έπιφάνιος Μουνκάλα.

Τήν Κυριακή 21-7 έλειτούργησε στον Ί.Ν. Αγίου Γεωργίου, όπου έφημερεύει ό π. Έμμανουήλ. Εκεί χειροθέτησε πέντε Άναγνώστες και χειροτόνησε Διάκονο τόν ένα έξ αυτών, τόν π. Παύλο Μιαλουντάμα. Οί ιεροψάλτες μαζί με τήν πρεσβυτέρα Έλένη και τήν αδελφή Παρασκευή έψαλαν όλους σχεδόν τούς ύμνους στα Έλληνικά, μερικούς στα Γαλλικά, αλλά με Βυζαντινή Μουσική, και έλάχιστους στην τοπική τους διάλεκτο. Κατόπιν ό κ. Άνίκητος, φίλος και εύεργέτης τής Έκκλησίας μας στο Κονγκό Μπραζαβιλ, δεξιώθηκε στο σπίτι του τόν Σεβασμιώτατο με τήν συνοδία του. Τό απόγευμα τής ίδιας ήμέρας ό Σεβασμιώτατος άνεχώρησε για τήν πόλη Πουάντ Νουάρ, συνοδευόμενος από τόν π. Έμμανουήλ και λίγους πιστούς.

Τις έπόμενες δύο ήμέρες λειτούργησε στον

Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος, ὁ ὁποῖος προσωρινὰ στεγάζεται στὸ σπίτι τοῦ π. Κοσμᾶ Λουμπάσου. Ἐκεῖ χειροθέτησε Ἀναγνώστες, χειροτόνησε δύο Διακόνους (π. Ἡράκλειος Ντιαντουάντι, τὴν 22-7, καὶ π. Ἰώβ Γιενγκουέκα, τὴν 23-7) καὶ τὸν Διάκονο π. Ἡράκλειο εἰς Πρεσβύτερο τὴν 23-7. Ἀμέσως μετὰ ἐπισκέφθηκε τὴν περιοχή Βιντούλου, ὅπου ὁ π. Ἐμμανουὴλ φρόντισε γιὰ τὴν εὕρεση οἰκοπέδου, ὅπου πρόκειται νὰ οἰκοδομηθεῖ ὁ μόνιμος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος. Ὁ ναὸς ἦταν στὰ θεμέλια καὶ ἤδη ἡ ἀνοικοδόμησή του προχωρεῖ μὲ γρήγορο ρυθμό.

Τὸ ξημέρωμα τῆς Τετάρτης 24-7 ὁ Σεβ/τος καὶ ἡ συνοδία του ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς καὶ μέσω Κωνσταντινουπόλεως ἔφθασαν στὴν Ἀθήνα τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας.

Σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι - προσκύνημα ἔχει κανεὶς τὴν εὐκαιρία νὰ προβληματιστεῖ καὶ νὰ κάνει μερικὲς σοβαρὲς διαπιστώσεις.

α) Ἡ λέξη «ἄθλος» εἶναι πολὺ φτωχὴ γιὰ νὰ ἐκφράσει τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιτελεῖται ἐκεῖ, δεδομένων ἀφενὸς τῶν ἐξαιρετικῶν δύσκολων γιὰ ἐμᾶς συνθηκῶν ζωῆς ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν χώρα καί, ἀφετέρου, δεδομένης τῆς ἡλικίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπισημοῦς υἰείας τοῦ Σεβ/του. Σὲ ὅλο τὸ ταξίδι ἐκινεῖτο μετὰ ζῶης καὶ θανάτου ἀλλὰ μὲ διάθεση ἄκρως θυσιαστικὴ καὶ προθυμία σχεδὸν παιδική. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσει χρόνο καὶ υἰεία γιὰ νὰ ἐπιτελεῖ γιὰ πολὺ ἀκόμα αὐτὸ τὸ ἀνθρωπίνως ἀκατόρθωτο ἔργο, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναδείξει διαδόχους γιὰ νὰ τὸ συνεχίσουν.

β) Οἱ ἄνθρωποι μας ἐκεῖ ἀπέχουν παρασάγγας ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς «πιστοὺς», σὲ ἀνθρωπιά, σὲ πίστη καὶ σὲ ἀξίες καὶ μᾶς δίνουν μαθήματα πολιτισμοῦ. Παρότι ζοῦν σὲ πόλεις «χωματερές», διατηροῦν καθαρά τὰ σπιτάκια καὶ τὶς αὐλὲς τους, πλένονται καθημερινῶς μὲ κουβαλητὸ νερὸ ὥστε νὰ εἶναι πεντακάθαροι καὶ ἔρχονται στὸν ναὸ πάντα καλοντυμένοι καὶ μὲ εὐπρέπεια. Παρακολουθοῦν τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες μὲ σιωπή, (μὲ τὴν ἴδια σιωπή τὰ «παπαδάκια» στὸ ἱερὸ ἐπιτελοῦν τὸ διακόνημά τους), ἀλλὰ καὶ κάποιες φορὲς ψάλλουν ὅλοι μαζί καὶ κοινωνοῦν μὲ ὑποδειγματικὴ τάξη.

γ) Τὰ ἀναλόγια εἶναι γεμᾶτα νέους ποὺ ψάλλουν Ἑλληνικά, Γαλλικά καὶ στὶς διάφορες διαλέκτους τῆς κάθε περιοχῆς καὶ οἱ ψάλτες ἔχουν ζῆλο γιὰ τὴν Βυζαντινὴ Μουσικὴ μὲ

ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουν δημιουργήσει ὁμάδες στὰ διάφορα μέσα τοῦ διαδικτύου ὥστε νὰ λαμβάνουν μαθήματα Βυζ. Μουσικῆς διαδικτυακά.

Πρὶν ἐπιβιβασθοῦμε στὸ ἀεροπλάνο τῆς ἐπιστροφῆς κουρασμένοι, ταλαιπωρημένοι ἀλλὰ καὶ βαθιὰ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ αἴσιο πέρας τῆς ἀποστολῆς, ὁ Σεβ/τος εἶπε τὴν φράση ποὺ ἐμένα προσωπικὰ τὸν «πολιτισμένο» καὶ «πιστὸ» μὲ ἰσοπέδωσε: «Εἶναι πολὺ λυπηρὸ κάθε φορὰ ποὺ φεύγουμε ἀπὸ τὴν Ἀφρική!»

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Κασσάνδρας

Κατὰ τὸ δῆμερο Τρίτης, 31-07/13-08-2024, καὶ Τετάρτης, 1/14-08-2024, ἑορτάστηκε μὲ λαμπρότητα ἡ Ἁγία Νεομάρτυς Κασσάνδρα ἡ Τραπεζουντία, στὸν Ἱερὸ Προσκυνηματικὸ Παναγίας Σουμελᾶ Ἀσπροπύργου, ὅπου καὶ φυλάσσονται τὰ χαριτόβρυτα Λείψανα τῆς Ἁγίας.

Στὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ τῆς παραμονῆς χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συγχχοροστατούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου καὶ Δημητριάδος κ. Φωτίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Ἀνήμερα πραγματοποιήθηκε Ἀρχιερατικὸ συλλεῖτουργο προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὡς ἄνω Ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ διακόνων, παρουσία πλήθους πιστῶν.

Η εορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Με λαμπρότητα εορτάστηκε ἡ Θεομητορική Εορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου σέ Ναοὺς καὶ Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιστερίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀφ' ἑσπέρας χοροστάτησε στὸν Πανηγυρικό Ἐσπερινὸ καὶ στὴν Ἱερὰ Λιτανεῖα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του Πρεσβυτέρου π. Ἀρσενίου.

Ἀνήμερα δὲ ὁ Θεοφιλέστατος κ. Καλλίνικος τέλεσε τὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Ἅγιο Δημήτριο Ἀττικῆς, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Στυλιανοῦ.

Στὸν ἱστορικό Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν τελέσθηκε ἱερατικὴ Θεία Λειτουργία, καθὼς καὶ στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Τσακὸ Ἁγίας Παρασκευῆς.

Στὸν Καθεδρικό Ναὸ Κοιμήσεως τῆς

Θεοτόκου Πειραιῶς τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς παραμονῆς καὶ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Στὸν Ἱερὸ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Παναγίας Σουμελᾶ Ἀσπροπύργου στὸν Ἐσπερινὸ τῆς παραμονῆς χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ ἀνήμερα τέλεσε τὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία μὲ τὴν συμμετοχὴ κληρικῶν καὶ διακόνου. Τὸ ἑσπέρας πραγματοποιήθηκε ὁ Μεθέορτος Ἐσπερινὸς καὶ Λαμπρὴ Λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καὶ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῆς Ἁγίας Κασσάνδρας.

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψη στὴν Γεωργία

Ὑπὸ τὴν Σκέπην τῆς Παναγίας μας τῆς Πορταΐτισης καὶ τῆς Ἁγίας Νίνας τῆς Φωτιστρίας τῶν Ἰβήρων, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἐπραγματοποίησε, ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Γκλντάνι, τὴν καθιερωμένη θερινὴ Ποιμαντικὴ του Ἐπίσκεψι

στην Γεωργία (13-20 Αύγουστου 2024 έκ. ήμ.).

Τὰ σημαντικώτερα ποιμαντικά γεγονότα τῆς Ἐπισκέψεως αὐτῆς ἦσαν:

α) ἡ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἐπὶ τῇ Θεομητορικῇ Ἑορτῇ τῆς πανσέπτου Κοιμήσεως καὶ τῆς ἐνδόξου Μεταστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία τελέσθηκε στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς, ἀφιερωμένον στὴν Παναγία Πορταΐτισσα, στὸ Γκλντάνι τῆς Τιφλίδος, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετεῖχαν οἱ Κληρικοὶ τῆς Ἐπαρχίας, καὶ ἀρκετοὶ Ὑποδιάκονοι, ὡς καὶ πλῆθος πιστῶν·

β) ἡ τέλεσις τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀγιασμοῦ στὸ ἀνεγειρόμενο ἤδη Ἡσυχαστήριον τοῦ π. Ἀλεξίου, στὸ Κχόμπι τῆς περιφέρειας Σαμεγκρέλο-Ζέμο Σβανέτι στὴν δυτικὴ Γεωργία·

γ) ἡ τέλεσις κουρᾶς εἰς Μεγαλόσχημον Μοναχὴν, εἰς τὴν Ἱερὰν Σκήτην τῆς Ἁγίας Ἄννης, στὸ Τελέτι Τιφλίδος. Στὴν νεόκουρον Μοναχὴν ἐδόθη τὸ ὄνομα Φιλοθέη, πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Ἀθηναίας Ὁσιομάρτυρος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ποιμαντικῆς αὐτῆς Ἐπισκέψεως, ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητῆς πραγματοποιοῦσε συσκέψεις καὶ κατ' ἰδίαν συναντήσεις γιὰ τὴν ἐπίλυσι διαφόρων ζητημάτων, ὡς καὶ μία Μοναχικὴ Σύναξι.

Ἐπίσης ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης καὶ ἡ συνοδία του ἐπραγματοποίησαν προσκυνήματα, ἰδιαιτέρως στὰ ἴχνη τῶν Ἁγίων Ἱεραποστόλων τῆς ὁμοδόξου ἁγιασμένης Χώρας τῆς Γεωργίας, Ἁγίας Ἰσαποστόλου Νίνας καὶ Ὁσίων Πατέρων μαθητῶν τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου Ζενταζένη.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σεβασμ. Τοποτηρητοῦ ἀπεδείχθη γιὰ μία φόρα ἀκόμη ἀναγκαία καὶ καρποφόρος, πρὸς στηριγμὸν τοῦ ἀγωνιζομένου Μικροῦ Ποιμνίου μας στὴν Γεωργία.

Ναὸς Ἁγίας Νίνας

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 74ον Τεύχος 1041 Ἰούλιος-Αύγουστος 2024. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαποριδῆς († 1976). Ἐκδότης: Ἡ.Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Δημητριάδος Φώτιος. Διεύθυνσις: Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ ἐτήσια 15 εὐρώ, Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 - Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διεύθυνσιν. Συνδρομαί: Τραπεζικὸς Λογαριασμὸς Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν (IBAN): GR0301100400000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ (BIC): ETHNGRAA